

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi wnioskodawców

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w T.

z dnia 25 listopada 2009 r., sygn. akt VIII Ca (...),

w sprawie z wniosku W. D., A. L. i R. D.

przy uczestnictwie M. A., J. A., W. M., M. M., H. N., A. N., M. K., J. K., J. S., R. S., J. E., M. E. i P. R.

o zniesienie współwłasności nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 września 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wnioskodawcy W. D., A. L. oraz R. D., wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 25 listopada 2009 r., w zakresie jego punktów 2 i 3. Zaskarżone orzeczenie wydane zostało w sprawie o częściowe zniesienie współwłasności nieruchomości, toczącej się z udziałem M. A., J. A., W. M., M. M., H. N., A. N., M. K., J. K., J. S., R. S., J. E., M. E. i P. R. Sąd Okręgowy, uwzględnivszy apelację uczestników postępowania od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 16 czerwca 2009 r., zmienił postanowienie uwzględnivjające żądanie wnioskodawców i oddalił ich wniosek.

Przedmiotem postępowania była nieruchomość o powierzchni 0,0998 ha, położona w T., przy ul. S., zabudowana kilkukondygnacyjnym budynkiem mieszkalnym, w którym wyodrębnione zostały lokale mieszkalne stanowiące własność wnioskodawców i uczestników postępowania, którym przysługują również odpowiednie udziały we współwłasności części wspólnych nieruchomości oraz urządzeń nie służących wyłącznie do użytku właścicieli poszczególnych lokali. Do budynku przylega ogród i podwórze. W południowo – wschodniej części nieruchomości znajduje się trzystanowiskowy murowany garaż. Został on zbudowany za pieniądze matki wnioskodawczyni, W. D., przed sprzedażą pierwszego lokalu w nieruchomości. Wykorzystują go wyłącznie wnioskodawcy. Dojazd wnioskodawców do garażu jest utrudniony, ponieważ na podwórzu parkują swoje samochody także niektórzy uczestnicy postępowania. Problem powstał z chwilą zakupu przez jednego z wnioskodawców samochodu ciężarowego. W konsekwencji wnioskodawcy wystąpili z wnioskiem o częściowe zniesienie współwłasności nieruchomości. Sąd Rejonowy w W. postanowieniem z dnia 16 czerwca 2009 r. zniósł częściowo współwłasność nieruchomości, w ten sposób, że wydzielił z niej działkę o numerze 159/2, o powierzchni 0,0063 ha, zabudowaną murowanym garażem trzystanowiskowym i tak wydzieloną działkę przyznał na współwłasność wnioskodawców: W. D., A. L. oraz R. D., po 1/3 części, na rzecz każdego z nich; nadto dla kaźdoczesnych właścicieli tej działki ustanowił służebność przechodu i przejazdu przez działkę o numerze (...)/1, pasem o szerokości 2,70 m, przylegającym do ogrodzenia posesji od strony zachodniej i pasem o szerokości 2,50 m ciągnącym się przy południowej ścianie budynku mieszkalnego, jednakże w odległości 0,50 m od tej ściany, z odpowiednim rozszerzeniem w części końcowej, umożliwiającym wjazd do garażu przez dwoje drzwi garażowych, a uczestnikom przyznał spłaty. Uznał, że wydane orzeczenie jest dopuszczalne, ponieważ dotyczy części nieruchomości wspólnej, która nie jest niezbędna do korzystania z poszczególnych lokali. W jego ocenie uwzględnienie wniosku zmotywuje uczestników do podjęcia działań na pozostałej części wspólnego podwórza poprzez zniwelowanie skarpy i wyznaczenie miejsc parkingowych dla wszystkich współwłaścicieli, także tych który dotąd parkowali na pasie gruntu, po którym ustanowiona została droga konieczna. Sąd II instancji podzielił natomiast pogląd apelujących uczestników i uznał, że rozwiązanie proponowane przez powodów jest korzystne tylko dla nich, natomiast pomija analogiczne uzasadnione potrzeby uczestników, którzy także są współwłaścicielami nieruchomości wspólnej. W konsekwencji częściowe zniesienie

współwłasności uznał za niedopuszczalne, a co najmniej przedwcześnie, do czasu przeprowadzenia przez strony przebudowy podwórza poprzez wydzielenie odpowiedniej liczby miejsc parkingowych dla wszystkich współwłaścicieli.

Wnioskodawcy oparli swoją skargę na podstawie naruszenia przepisów postępowania - art. 623 k.p.c. i art. 510 § 2 k.p.c. w związku z art. 45 Konstytucji RP oraz art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego - art. 210 k.c. w związku z art. 21 Konstytucji RP, art. 5 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali w związku z art. 1 ust. 1 tej ustawy i w związku z art. 210 k.c.

W konkluzji skarżący wnieśli o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 25 listopada 2009 r., w zakresie jego punktów: 2 oraz 3 i wskazali art. 210 k.c. art. 5 ustawy o własności lokali oraz art. 623 k.p.c. jako przepisy prawa, z którym orzeczenie to jest niezgodne.

Realizując obowiązek uprawdopodobnienia szkody, spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia, wnioskodawcy stwierdzili, że ich szkoda polega na braku możliwości korzystania z murowanego garażu na działce przy budynku, co -z uwagi na sąsiedztwo strefy ograniczonego płatnego parkowania - stanowi wymierną szkodę majątkową, w wysokości 150 zł miesięcznie oraz wiąże się z dodatkową uciążliwością, w postaci konieczności poszukiwania wolnych miejsc parkingowych.

Ponadto skarżący stwierdzili, że zaskarżenie orzeczenia nie było i nie jest możliwe za pomocą innych środków.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy. Warunek ten jest spełniony jedynie wówczas, gdy strona skarżąca złoży oświadczenie, że szkoda w jej majątku nastąpiła i wskaże rodzaj i rozmiar tej szkody, a ponadto powoła lub przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające jej twierdzenie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ., postanowienia tego Sądu z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ.; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16, z 15 lutego 2006 r., IV CNP 7/05, nie publ.). Skarga wnioskodawców - W. D., A. L. oraz R. D., nie wypełnia tych wymagań. Wnioskodawcy nie wyjaśnili, dlaczego rozstrzygnięcie, które nie zmienia dotychczasowych stosunków własnościowych, w ramach których wnioskodawcy są

współprawnieni do korzystania z nieruchomości w takim zakresie, w jakim daje się to pogodzić z korzystaniem z niej przez pozostałych współwłaścicieli, a zatem także do parkowania na jej terenie swoich pojazdów, miałyby wymuszać wskazane przez nich konsekwencje finansowe. Zgłoszone środki dowodowe, w postaci przesłuchania skarżących, służyć mają wykazaniu sposobu korzystania z nieruchomości przed złożeniem wniosku i kosztów parkowania pojazdów w sąsiedztwie starego miasta w T. Okoliczności te nie są jednak istotne w sytuacji, w której wyrządzona szkoda musi być spowodowana wydaniem orzeczenia, a zatem musi odnosić się do niekorzystnych dla skarżących zmian, jakie to orzeczenie spowodowało. Tego zaś zaoferowane dowody nie dotyczą.

Tym samym wnioskodawcy nie wypełnili obowiązku wynikającego z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Ponadto skarga nie zawiera także elementu wymaganego przez art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., jakim jest wykazanie, że wzruszenie orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 sierpnia 2005 r. (I CNP 5/05, OSNC 2006/1/17, por. także orzeczenia tego Sądu z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 37/05, nie publ., oraz z dnia 2 kwietnia 2009, IV CNP 96/08, nie publ.), art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. nakłada na podmiot wnoszący skargę o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem obowiązek wykazania w drodze odrębnego, wyczerpującego i niebudzącego wątpliwości wyводу prawniczego, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Podmiot wnoszący skargę winien bowiem wykorzystać wszystkie istniejące narzędzia procesowe i dopiero ich bezskuteczność lub brak może - w wypadku wystąpienia szkody - uzasadniać odpowiedzialność państwa. Strona, wnosząc skargę, musi wykazać, iż z wszystkich innych narzędzi skorzystała lub że są one dla niej – w konkretnej sytuacji - niedostępne. Tymczasem w części wstępnej skargi znajduje się jedynie powtórzenie ustawowego sformułowania, którego skarżący nie wypełnili treścią odnoszącą się do kwestionowanego orzeczenia. Nie wyjaśnili dlaczego nie mogli skorzystać ze skargi kasacyjnej, czy też ze skargi o wznowienie postępowania.

Powyższe braki konstrukcyjne skargi uzasadniają jej odrzucenie na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.